

Sygn. akt II Ca 75/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Cezary Klepacz**

Sędziowie: **SO Barbara Dziewięcka**

SO Teresa Strojnowska (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2014 r. sprawy

z wniosku W. K.

z udziałem B. K.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim

z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt I Ns 116/10

postanawia: oddalić apelację; orzec, że wnioskodawca i uczestniczka ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt II Ca 75/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 października 2013 r. sygn. akt I Ns 116/10 w sprawie z wniosku W. K. z udziałem B. K. o podział majątku wspólnego, Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim dokonał podziału majątku wspólnego W. K. i B. K. w ten sposób, że działkę ewidencyjną nr (...) położoną w W., gm. W. o pow. 0,50 ha oraz lokal mieszkalny położony w K.-Osiedle (...) wraz z prawem użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...) i udziałem we współwłasności nie wydzielonych części wspólnych budynku przyznał na własność W. K., zaś B. K. nakłady na nieruchomość położoną w O., przy ulicy (...), stanowiącą zabudowaną działkę gruntu (pkt I); ustalił, że wartość majątku wspólnego W. K. i B. K. wynosi 356.080 zł (pkt II); zasądził od W. K. na rzecz B. K. kwotę 63.110 zł tytułem dopłaty do wartości udziału w majątku wspólnym płatną w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się postanowienia (pkt III) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt IV-VI).

Sąd Rejonowy ustalił, że małżeństwo stron zostało rozwiązane prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 29 sierpnia 2006 r. w sprawie I C 2527/05.

W skład majątku wspólnego wchodzi niezabudowana działka gruntu położona w W., gm. W., lokal mieszkalny położony w K. – Osiedle (...), oraz nakłady na nieruchomość uczestniczki, znajdująca się w O. w postaci budynku mieszkalnego w stanie surowym, który powstał w latach 1983-86. Ruchomościami o wartości 18.000 zł strony

podzieliły się zgodnie w toku niniejszego postępowania. Budowa domu do stanu surowego, została sfinansowana przez rodziców uczestniczki A. i B. małżonków M., co było ich darowizną na rzecz córki. Wnioskodawca w okresie od 1981r. do 1986 r. przebywał za granicą, nie interesował się budową domu i miał zamiar nie wrócić do kraju. Przesyłał wówczas uczestniczce różne towary do sprzedaży, takie jak np. wełna, ale pieniądze stąd uzyskane nie wystarczały nawet na utrzymanie ich małoletniego syna, którym zajmowała się uczestniczka. Wnioskodawca wrócił do kraju w 1986 r. i dalsze nakłady na ten budynek były nakładami z majątku z wspólnego byłych małżonków K..

Podziału majątku wspólnego Sąd Rejonowy dokonał zgodnie z wnioskami wnioskodawcy i uczestniczki. Wartość majątku wspólnego Sąd ustalił na kwotę 356.080 zł, tym samym równe udziały każdej stron na kwotę 178.040 zł. Z racji, że wartość składników majątku wspólnego otrzymanego przez wnioskodawcę wyniosła łącznie 241.150 zł (232.150 zł + 9000 zł), a zatem przewyższała o kwotę 63.110 zł wysokość jego udziału w majątku wspólnym (241.150 – 178.040), Sąd tę kwotę zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki tytułem dopłaty do wartości jej udziału w majątku wspólnym.

Apelację od tego postanowienia wniósł wnioskodawca zaskarżając je w punkcie III (trzecim) t.j. w zakresie zasądzonej na rzecz uczestniczki dopłaty i zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 kpc poprzez: błędne ustalenie, że nakłady na budynek mieszkalny w O.. przy ul (...)w stanie surowym zostały sfinansowane przez rodziców uczestniczki, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie można wyprowadzić takiego wniosku; całkowite pominięcie zeznań świadków zawnioskowanych przez wnioskodawcę, tj. H. K.oraz G. K., a danie wiary jedynie zeznaniom świadków uczestniczki postępowania, tj. Z. J.i B. M. (1); całkowite pominięcie materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy I C 2527/05 Sądu Okręgowego w Kielcach.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i podział wspólnego majątku dorobkowego bez żadnych dopłat, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku z ostrożności procesowej wniósł o rozłożenie ewentualnej dopłaty na raty z terminem płatności do 1(jednego) roku od uprawomocnienia się orzeczenia w niniejszej sprawie; ewentualnie o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części (pkt. III) i przekazanie sprawy w uchylonym zakresie Sądowi Rejonowemu w Ostrowcu Św. do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które generalnie są niekwestionowane przez skarżącego, poza ustaleniem, że nakłady na działce położonej w O. w postaci budynku mieszkalnego w stanie surowym zostały sfinansowane za środki pochodzące z majątku osobistego uczestniczki. Ustalenie to wbrew zarzutom skarżącego znajduje oparcie w materiale dowodowym, którego ocena została przez Sąd Rejonowy dokonana zgodnie z wymogami wynikającymi z art.233 k.p.c.

W szczególności Sąd Rejonowy trafnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, a zarzut naruszenia w tym względzie art.233 k.p.c poprzez nie oparcie ustaleń na zeznaniach wskazanych przez skarżącego świadków: H. K. i G. K. uznać należy za chybiony. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Okoliczność zaś, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez Sąd nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W granicach swobodnej oceny dowodów sąd zobowiązany jest bowiem do przeprowadzenia selekcji dowodów, tj. dokonania wyboru tych, na których się oparł i ewentualnego odrzucenia innych, którym odmówił wiarygodności. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu

nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może zatem polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy.

Powyższe, w okolicznościach niniejszej sprawy nie miało zaś miejsca.

Ustalenie, że budowa posadowionego na działce w O domu w stanie surowym, która miała miejsce w latach 1983-1986, została sfinansowana przez rodziców uczestniczki, wynika nie tylko z jej zeznań oraz zeznań jej matki B. M. (2), ale również koresponduje z zeznaniami Z. J., który w tym okresie wykonywał prace murarskie przy budowie domu. Zeznał on, że za wszystko płaciła matka uczestniczki i M. mówili, że dom budują dla córki za własne pieniądze (k. 90). Także sam wnioskodawca informacyjnie słuchany przyznał, że część kosztów budowy domu pokryli rodzice żony, m.in. opłacili murarza, zakupili eternit, piasek, cegłę, parkiet (k.57). Potwierdził zatem fakt wkładu finansowego rodziców uczestniczki w budowę domu. Nie znajduje natomiast uzasadniona w materiale dowodowym i okolicznościach sprawy podnoszona przez wnioskodawcę okoliczność, iż pomoc ta stanowiła darowiznę dla obojga małżonków. Przeczą temu przede wszystkim zeznania matki uczestniczki B. M. (1), w których przyznała, że wraz z mężem finansowała budowę domu tylko dla córki, ponieważ wnioskodawca nie interesował się rodziną (k.90). Za takim przyjęciem przemawia dodatkowo fakt, że wnioskodawca w tym okresie przebywał cały czas za granicą, nie wiadome było czy powróci do kraju, sam przyznał, że „nie był za tym, by budować dom na działce żony, bo nie podobała mu się lokalizacja” (k.57). Nie sposób zatem uznać, by w tej sytuacji był zainteresowany partycypowaniem w kosztach budowy domu.

Z kolei powołane przez skarżącego na tę okoliczność dowody w postaci zeznań H. K. i G. K. złożone w niniejszej sprawie, jak również w sprawie rozwodowej I C 2527/05 potwierdzają jedynie fakt wysyłania uczestniczce paczek z wełną, żywnością, rajstopami, czy innymi towarami dostępnymi wówczas tylko w P., które ta później sprzedawała z zyskiem, jednakże nie można uznać, by uzyskiwane z tego tytułu środki pieniężne były na tyle znaczące, by stanowiły wkład finansowy w budowę domu, w szczególności w sytuacji, gdy w tym czasie uczestniczka pracowała jedynie okresowo, co przyznał sam wnioskodawca (k.57), zajmowała się wychowywaniem syna, a zatem środki te pochłaniały koszty związane z bieżącym utrzymaniem rodziny.

Nie zasługuje również na uwzględnienie w świetle art.212§3 k.p.c. alternatywne żądanie zawarte w apelacji co do rozłożenia zasądzonej na rzecz uczestniczki dopłaty na raty. Zauważenia wymaga, że wnioskodawca w wyniku niniejszego postępowania stał się wyłącznym właścicielem składników majątkowych w postaci działki położonej we W.o wartości 73.350 zł oraz lokalu mieszkalnego w K.o wartości 158.800 zł. Zważywszy dodatkowo, że niniejsze postępowanie toczy się od 2010 r., a zatem blisko cztery lata, a rozwód był orzeczony w 2005 roku, wnioskodawca mógł finansowo przygotować się do ewentualnych rozliczeń z uczestniczką z tytułu podziału majątku wspólnego, tym bardziej, że pracował w tym okresie zarobkowo za granicą.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na mocy art.385 k.p.c. i art.13§2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 520 §1 k.p.c. mając na względzie, że w sprawach o podział majątku wspólnego nie występuje sprzeczność interesów, o której mowa w art. 520 § 2 i 3 k.p.c., niezależnie od stanowiska stron i zgłaszanych przez nie twierdzeń i wniosków w przedmiocie składu, wartości i sposobu podziału majątku wspólnego.

SSO Teresa Strojnowska SSO Cezary Klepacz SSO Barbara Dziewięcka